

Vaikka Jonatan oli arvostettu nuori taiteilija, hän ei ollut itsensä mielestään tehnyt vielä sitä "mestariteostaan", jonka jokaisen taiteilijan täytyy tehdä. Ainakin näin hän uskoi. Hän asui kerrostalossa, ylimmässä kerroksessa. Aika pieni kämppä, vain 3 huonetta. Jonatan istui lattialla, tuijottaen tyhjää valkoista tauluaan. Taustalla soi joku TV-ohjelma, johon Jonatan ei kiinnittänyt huomiota. Huone oli täysin sotkuinen. Se oli täynnä vaatteita, tupakantumppeja, lehtiä, kärpäslätkä, kaatunut kahvipöytä, pari mukia, kyniä, papereita, pari käytettyä ruiskua, tyhjiä pulloja, vähän kaikenlaista. Hän oli istunut siinä tuijottamassa melkein 7 tuntia, koittaen saada inspiraatiota. Sitä hän ei vain pystynyt löytämään mistään. Jonatan oli nuori, vasta 32. Yhtä laiha kuin luuranko, kalju, hän oli itse leikkannut hiuksensa pois, sillä hän oli masturboinut 5 tuntia putkeen ja hänellä oli tullut hiki, ei kauhean huonossa kunnossa ja hän aisti että hänellä saattoi olla keuhkosityöpä, sillä hän oli alkanut yskiä väkivaltaisesti ja välillä verta. Kuolema ei kauheasti kiinnostanut häntä, joten hän päätti syövän olla. Hän odottaa vielä 2 tuntia inspiraatiota ja sitten Jonatan päättää lähteä hakemaan apua ainoaltaan ystävältään, joka työskentelee taidemuseossa. Ystävän nimi oli Harold, nuorehko mies, mutta oli alkanut näyttää skitsofreenikon oireita viime aikoina. Jonatan nousi ja etsi takkinsa sotkustaan, otti viimeisen avaamattoman askinsa tupakkaa ja lähti tekemään matkaa Haroldin luo. Jonatan päätti ottaa hissin, sillä liika käveleminen saattaisi aiheuttaa jälleen kerran rajua yskimistä. Hissi pysähtyy kerran, kerrokseen 2. Nainen, jonka Jonatan "tuntee", astuu sisään. Naisen nimi on Victoria, hän ja Jonatan ovat välillä puhuneet small talkkia ja Jonatan on alkanut tykätä Victoriasta. Yleensä Victoria tervehtii iloisesti kun he tapaavat, mutta tällä kertaa hän vain nyökkää. Hänellä on pitkä valkoinen takki päällään, joka painostaa hänen tummanruskeita hiuksiin. Victoria näyttää aika surulliselta, Jonatan ajattelee. "No... Miten menee?", Jonatan kysyy. "Mitä? Ai, joo... No, ihan hyvin kai...", Victoria vastaa kuin kysymys olisi yllättänyt hänet. "No... Sepä hyvä...", Jonatan kiusallisesti vastaa. "Entä itselles? Ootko saanu mitään sitä tauluu valmiiksi vielä?" "En... En vaan saa inspiraatiota millään" Hissin ovet avautuvat ja Victoria kävelee nopeasti ulos, jättäen Jonatanin taakseen. Jonatan ihmettelee tätä syvästi. Mitäköhän on tapahtunut, hän miettii. Kun hän ei pysty keksiä vastausta, Jonatan päättää jättää kysymyksen rauhaan. Ulkona on kylmää ja aika pimeää. Syksy on kuolemassa ja talvi alkaa jo kävellä hitaasti sisään. Aurinko on jo häipynyt tästä kaupungista. Ulkona ei näy ketään, ei auton autoa. Victorian ja Jonatanin askeleet ovat ainoat äänet läheisyydessä. Taidemuseoon on vain pieni matka, mutta kun Jonatan kävelee sen rappusia ylös, hän alkaa taas yskiä rajusti ja saa verta käteensä. Hän pyyhkii sen ruskeaan takkiinsa ja kävelee rappuset loppuun. Ylhäällä hän kaatuu maahan hengästyneenä, ottaen kaiken ilman, jonka pystyy. Hän ottaa takkinsa pois, sillä on liian kuuma hänelle. Hänen t-paitansa on hiestä märkä, hän haluaisi ottaa sen pois, mutta ei pysty. Hetken päästä hän nousee. Kun Jonatan on noussut, aurinko on laskenut kokonaan, mutta katuvalot antavat tarpeeksi valoa. Jonatan kävelee taidemuseoon sisään. Museo on suuri puinen rakennus jonka edessä on suuri mainos uudesta näyttelystä. Miksi tämä rakennettiin noin vitun korkealle, Jonatan miettii hengästyksissään. Aulassa on hiljaista, täällä ei ole ketään kai... Info pöydällä istuu mies, Harold. Jonatan tömistää jalkansa maahan ja Harold huomaa hänet. Hän hietää lehtensä pöydälle ja lähtee tuolistaan, ottaen sinisen armeija takkinsa mukanaan. "Harold.", Jonatan sanoo tervehtien. "Moi, miten menee? Näytät hengästyneelt...", Harold huomio. "Vittu ku tä on niin korkealle rakennettu..." "No kai... Onks toi verta sun takissa?" "On." "Sun vai..." "Mitä sä musta luulet? Tottakai mun" "Miksi...?" "Mä yskisin sen pois" "No, se kuulostaa terveeltä... Mut, oikeaasti, miksi?" "Mä just sanoin" "Sä yskit verta?" "Näköjään" "Voi vittu... Ook sä nähny lääkärii tai jotain?" "Miks?" "Koska sä vittu yskit verta!" "Ei ne sille voi mitään tehdä" "Sul voi olla jotain..." "Ai niinku syöpä?" "No... Niin." "No... Sit mulla on syöpä."

"Eiks se häiritse sua?" "Ai mahdollisuus että mulla on syöpä? Ei kauheesti" Miehet alkavat kävellä ulos päin, Harold ottaen tupakin melkein tyhjästä askistaan. "Mä oikeesti ehdotan et sä meet lääkärin luo, se on varmaa keuhkokuume tai jotain sinne päi..." "Emmä vittu haluu" "Emmä tajuu miksi et..." "Koska mä en kauheesti tykkää lääkäreistä. Ja emmä tarvii hoitoa, se menee ohi kyl" "Ai syöpä menee vaan ohi?" "Se voi olla vaan keuhkokuume" "No ihan sama onko se keuhkokuume vai syöpä, ei se vaan katoa" He ovat nyt ulkona, sytyttäen tupakkejansa, Harold sytkärillä, Jonatan tulitikulla. Harold kuitenkin katsoo pahasti kun Jonatan sytyttää sen. Etkö sinäkin jos mahdollinen syöpäpotilas polttaisi? "Sä... Sä poltat?", Harold kysyy hieman kauhistuneena. "Joo... Onko tää joku shokki?" "On, sul voi olla syöpä tai ainakin sä yskit verta, ja sä silti vittu poltat" "Ihan sama. Mä tulin tänne pyytää neuvoa, en saadakseni terveys apua..." "No... Mistä sä haluaisit nevoa?" "Maalaamises." "Kui sä mult kysyt? Emmä ole maallannut mitään mun elämäs, mä vaan työskentelen taidemuseosos..." "Mä haluan luoda mestariteoksen, sellasen teoksen, josta ihmiset muistais mut" "No, maalaa se maalaus..." "Miten? Emmä saa inspiraatiota mitenkään!" "Eikö inspiraatio vaan tule, sitä ei pysty hankkimaan mistään..." "No, voi kiitos tiedosta! Mä tiedän et inspiraatio tulee kun se tulee, mut mä haluan tietää, mikä tekee mestariteoksen? Mikä on se juttu joka tekee mestariteoksen?" "No sen täytyy olla luova ja hyvin tehty." Tällaiseen kommenttiin Jonatan ei vastaa edes sarkastisesti. Hän vain katsoo Haroldia hieman pettyneenä hänen älykkyyteensä ja nokkeluuteensa. "Mitä? No okei... Mestariteos täytyy olla sellane josta näkee sen taitelijan. Joku henkilökohtainen työ, ei vaan tekninen, mut myös henkinen. Tajuuuk sä?" Jonatan ottaa syvät sauhut ja puhalttaa ne sumuiseen syksysäähän. "Hm..." Jonatan miettii. "Sä olet varmaan oikeassa..." "Tiädäksä mistä muusta mä olen oikeassa?" "No?" "Et sun pitäis mennä lääkäriin. Et sä voi työskennellä sairaana!" "Ihan sama, Harry! Mä en mene lääkäriille perkele!" "Haluuk sä muka kuolla?" "Ehkä. Ei se mua haittais..." "Uuu... Sä oot niin cool!", Harold sanoo sarkastisella äänellä. "Kuolema ei pelota mua, emmä tiedä mitä tapahtuu, nii miksi mä muka pelkäsin?" "Sen takia kaikki, jopa sää, pelkkää kuolemaa. Ei tiedetä mitä tapahtuu... Sä vaan väität et sä et pelkää kuolemaa, mut et sä mua huijaa..." Jonatan heittää loppuun palaneen tupakkansa maahan ja lähtee kävelemään rappusia päin. "Moikka!" Jonatan huutaa Haroldille. "Joo... Nähään viel enne kun sä kuolet?", Harold heti katuu tuota kommenttia. Ehkä se oli liian ilkeää... No ei voi mitään enää. Jonatan lähtee kotiin päin kävelemään. Kaduilla on nyt enemmän ihmisiä kuin äskön oli. Enemmän autoja kuin ihmisiä, kasvottamia mustia koneita. Alkaa tihkuttamaan vettä, joten Jonatan laittaa hupun päällä. Edestapäin katsottua Jonatanin kasvoja ei näe. Vain mustan takin ja jalat. Jonatanin mielessä pyörii Haroldin vastaus. Se on ainoa asia hänen mielessään. Sade muuttuu kovemmaksi, mutta ei se Jonatinia haittaa. Hänen vedestä läpimärkien kenkien ja hänen jalkojen yhteistyö saavat hänet lopulta kotiovelleen. Hän ottaa huppunsa pois ja avaa takkinsa, ravistellen vettä pois vaatteistaan. Hänen sukkansa ja kenkensä ovat läpimärät, joka tuntuu todella iljettävältä. Jonatan painaa hissinappia ja sitten ovesta astuu sisälle Victoria, joka myös on litimärkä, mutta iloinen ilme naamallaan. "Hei!", Victoria iloisesti tervehtii Jonatania. "No, moi vaan sullekin...", Jonatan vastaa hieman hämmentyneenä, mutta iloisena. "Miks sä olet noin iloinen? On kauhee sää ja kaikkee?", Jonatan jatkaa. "Miksi sade olisi huono juttu? Se on kaunista!" "No, se on kyllä totta", Jonatan vastaa hieman sarkastisesti. "Mikä yhteensattuma, että me lähettiin samaan aikaan ja saavuttiin samaan aikaan? Eikö olekin?" "On se ihan mukava yhteensattuma... Voik mä kysyä sulta yhden kysymyksen?" Hissi saapuu ja he menevät sisälle. "Tottakai... Ei kai mitään henkilökohtasta?" He painavat kerroksiensa nappuloita. "Ei, ei... Mitä tarkoittaa "mestariteos"? Tai siis, mikä tekee teoksesta mestariteoksen?" Victoria hämmentyy tästä. Miksi Jonatan kysyisi

jotain tuollaista ihmiseltä, jota hän ei edes kunnolla tunne. Jonatan katuu tätä jo heti. "No... Emmä oikein tiedä...", Victoria sanoo kiusaantuneena. "Sori, oon vaan miettiny ja sillee... Se oli tyhmä kysymys, sori..", Jonatan haluaisi kuolla nyt heti, ettei tarvitsisi enää olla samassa hississä Victorian kanssa. Jonatan alkaa hikoilla ja hermostua. Sitten vihdoinkin hissi pysähtyy Victorian kerrokseen. "Moikka! Nähään taas joku päivä!", Victoria poistuu hissistä. Jonatan sanoo myös näkemiin ja on hyvin helpottunut heti kun ovet ovat menneet taas kiinni. No, ainakin Victoriaa ei kauheasti haittanut se outo kysymys. Jonatan avaa oman ovensa ja lämmin, haiseva tuulen virta iskee Jonatania päin. Hän on tottunut tuohon kauheaan hajuun, se ei haittaa häntä enää. Oven avattuaan on pieni eteinen, vasemmalla yksi ovi, joka johtaa makuuhuoneeseen, jossa on sänky, joka on täynnä haisevia vaatteita, jota hän ei ole käyttänyt vuosi kymmeneen. Vasemalla on ovi, joka johtaa keittiöön, joka on täynnä karpäsiä, likaisia astioita, pari tyhjää tupakka-askia, pari tyhjää vodka pulloa (Jonatan juo vain kun on juhlat, joten pullot ovat vain jäänytt juhlista), tuhkakuppeja, pari ei-myytyä taulua ja kyniä lattialla. Eteisen jälkeen on olohuone. Olohuone on myös sotkuinen, mutta sen keskellä on sohva, jonka edessä on tyhjä taulu, jonka takana on TV. Lattialla on oljyvärit, liituja ja pensseleitä. Jonatan heittää takkinsa lattialla, takki likaantuu heti kun iskeytyy lattialla. Jonatan heittää myös paitansa pois ja riisuu housunsa. Hän menee istumaan pelkissä kalsareissaan sohvalla, tuijottamaan tyhjää tauluaan. Hän miettii ja miettii... Koittaen saada inspiraatiota, "Jotain henkilökohtaista? Jotain jossa näkee ketä mä olen...", Jonatan miettii. Sitten hän saa idean. Hän ottaa palan paperia jostain sekakasasta ja yhden mustan liidun ja kirjoittaa siihen viestin. Sitten hän innokkaasti alkaa kaivella kasaa takanaan, häittäen asiota ympäriinsä, niin innoissaan että hän ei edes yski. Hän juoksee makuuhuoneeseensa ja menee pienelle lipastolleen, joka on sängyn vieressä. "No niin!", Jonatan vihdoinkin löysi sen. Pistoolin. Ladatun sellaisen, jonka Jonatan kerran osti turvakseen. Hän juoksee takaisin taulunsa luo, menee istumaan jalat ristissä taulun eteen, selkä taulua kohti. Hänen päänsä ylettyy vain taulun ala-osaan. Huomattuaan tämän, Jonatan nousee ja säättää taulua hieman alemmas. Sitten hän menee takaisin istumaan. Nyt hänen päänsä ylettyy puoliväliin. "Täydellistä", Jonatan ajattelee. Sitten hän lataa aseensa, laittaa piipun suuhunsa ja painaa liipasinta. Hänen punaiset aivonpalaset liimautuvat tauluun. Taulu on nyt verestä punainen, mutta hieman valkoista siihen on jäänyt. Jonatanin eloton ruumi kaatuu vasemmalle puolelle yllättävän hitaasti. Hänen ote aseesta löysistyy ja ase kaatuu maahan myös. Lappu, jonka hän äskön kirjoitti odottaa sohvalla. Siinä lukee: "Haroldille. Vie tämä mestariteos näytille jollekin museon johtajalle, hän varmasti haluaa taulun. Sinä saat pitää kaikki rahat, tietenkin. Toivottavasti et masennu tästä. Tämä oli minun mestariteokseni. Rakkain terveisin Jonatan."